

Arrest

nr. 205 216 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 mei 2017 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Nederlandse partner in een wettelijke samenwoning.

Op 27 november 2017 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 20 en onder de titel "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten", aan de verzoekster ter kennis gebracht op 29 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/05/2017 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornamen: S. As.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)1985

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...) GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar wettelijk geregistreerde partner nl. van D., H. (...) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Volgens artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15/12/80 dienen de partners te bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, voor de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 03/04/2017 (geregistreerd op 23.05.2017 te Gent), de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 12/06/2017. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de Nederlandse referentiepersoon en intensieve contacten met hem te onderhouden, alsook hem minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden wellicht volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Verschillende ongedateerde foto's zonder context.*
- Document ivm huurcontract dd 23/05/2016 (met namen van beiden)*

Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat niet kan worden vastgesteld wanneer die foto's zijn genomen, noch in welke context of bij welke gelegenheid. Vandaar dat zij niet kunnen aanvaard worden als een bewijs van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Er wordt niet betwist dat betrokkenen beiden in België woonachtig zijn en een woning delen overeenkomstig het huurcontract, echter het is niet omdat men een woning deelt in België, dan men als man en vrouw een koppel vormt in een duurzame relatie.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat er een gemeenschappelijk kind zou hebben.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van de zorgvuldigheidsplicht en van de (materiële) motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekster stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1.1

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

1.2

Dat in eerste instantie dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van de door verzoekster neergelegde stukken niet zou kunnen gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoekster en zijn levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd, waaronder een huurcontract op hun beide naam, waaruit blijkt dat zij wel degelijk samenwonen, een duurzame relatie hebben en derhalve voldoen aan de voorwaarden gesteld in het art. 40bis Vreemdelingenwet.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeksters neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Dat uit de vaststelling dat verzoekers samenwonen en samen op 23 mei 2016 een huurcontract hebben onderschreven wel degelijk door verweerder kon afgeleid worden dat verzoekers reeds 1 jaar samenwoonden voorafgaande aan de aanvraag.

Dat er sprake is van schending van het art. 40bis van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de

motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken samen."

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de juridische en feitelijke gronden van de bestreden weigeringsbeslissing op eenvoudige wijze in de bestreden akte kunnen worden gelezen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), alsook artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde wijst erop dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij onvoldoende bewijs voorlegt dat zij en de referentiepersoon als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, hetzij elkaar minstens twee jaren kennen en, voorafgaand aan de aanvraag, elkaar drie maal hebben ontmoet, ontmoetingen die in totaal 45 dagen overtreffen, hetzij een gemeenschappelijk kind hebben. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, wordt wel degelijk concreet toegelicht waarom de door de verzoekster voorgelegde stukken niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

De motieven aangaande de voorgelegde stukken zijn de volgende: *"Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, voor de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 03/04/2017 (geregistreerd op 23.05.2017 te Gent), de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 12/06/2017. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.*

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de Nederlandse referentiepersoon en intensieve contacten met hem te onderhouden, alsook hem minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden wellicht volgende bewijsstukken voorgelegd:

- *Verschillende ongedateerde foto's zonder context.*
- *Document ivm huurcontract dd 23/05/2016 (met namen van beiden)*

Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat niet kan worden vastgesteld wanneer die foto's zijn genomen, noch in welke context of bij welke gelegenheid. Vandaar dat zij niet kunnen aanvaard worden als een bewijs van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Er wordt niet betwist dat betrokkenen beiden in België woonachtig zijn en een woning delen overeenkomstig het huurcontract, echter het is niet omdat men een woning deelt in België, dan men als man en vrouw een koppel vormt in een duurzame relatie.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat er een gemeenschappelijk kind zou hebben."

Waar de verzoekster stelt dat zij een huurcontract heeft voorgelegd en dat hieruit wel degelijk blijkt dat zij en haar partner reeds meer dan één jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwoonden, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht en een manifeste beoordelingsfout aan. Deze kritiek betreft echter niet de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De thans bestreden weigeringsbeslissing is gegrond op artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

[...].”

De verzoekster stelt dat zij een huurcontract heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij en haar partner wel degelijk samenwonen, een duurzame relatie hebben en derhalve voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen merkt de Raad evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster het eigenlijke huurcontract heeft voorgelegd, maar wel een brief van 23 mei 2016 waarin de verhuurder vraagt om de huurovereenkomst ondertekend terug te sturen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, kan uit deze brief dan ook niet blijken dat de verzoekster en haar partner op 23 mei 2016 daadwerkelijk een huurovereenkomst hebben ondertekend. De verzoekster betwist ook de daarna volgende vaststellingen niet, met name dat de wettelijke samenwoning dateert van 3 april 2017 (geregistreerd op 23 mei 2017 te Gent), dat de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 12 juni 2017 en dat nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde in strijd met de voorliggende stukken heeft vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, voordat de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend.

Ook het betoog, dat uit de vaststelling dat zij en haar partner samenwonen en dat zij samen op 23 mei 2016 een huurcontract ondertekenden wel degelijk kon worden afgeleid dat zij en haar partner reeds meer dan een jaar samenwoonden voorafgaand aan de aanvraag, is niet dienstig aangezien de verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier geen ondertekend huurcontract heeft

voorgelegd. Het gegeven dat de verzoekster en haar partner samenwonen op het moment van de bestreden beslissing, wordt door de gemachtigde voorts niet betwist. Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, eerste gedachtestreepje, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de aanvrager en de referentiepersoon moeten bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond, volstaat het samenwonen op het moment van de bestreden beslissing niet.

Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet blijkt dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie kan worden aangetoond, hetzij door te bewijzen dat de partners minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag hebben samengewoond, hetzij dat zij elkaar twee jaren kennen voorafgaand aan de aanvraag en bewijzen dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronisch contact hadden, elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal elkaar ontmoetten en deze ontmoetingen in totaliteit 45 dagen of meer betreffen. De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening hield met bepaalde relevante bewijsstukken en evenmin toont zij aan dat de gemachtigde de voorgelegde stukken verkeerd zou hebben beoordeeld.

De verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginnel of van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekster aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginnel.

De verzoekster betoogt dienaangaande als volgt:

“Dat verzoekster samen met haar levenspartner, de heer H. V. D., een hecht gezin vormt.

Dat verzoekster, gescheiden van haar levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Togo.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster België dient te verlaten en van haar levenspartner, met wie zij een hecht gezin vormt en sedert mei 2016 samenwoont te Gent, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginnel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster."

Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie geweigerd. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dan wil dit nog niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is aangetoond dat de verzoekster en haar Nederlandse partner een duurzame en stabiele partnerrelatie hebben. In dergelijke omstandigheden kan van het bestuur niet worden verwacht dat deze tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt tot slot dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster dwaalt dan ook waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing België dient te verlaten en dat zij van haar partner wordt gescheiden. Waar de verzoekster nog beweert dat zij in Togo geen waardig en effectief leven kan leiden, is ook deze kritiek dus niet gericht tegen de thans bestreden beslissing die geen enkele verplichting oplegt om het land te verlaten. Nog minder kan worden ingezien waarom de verzoekster, die verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben, in Togo zou moeten gaan leven.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekster zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, noch dat zij haar privéleven in haar aanvraag *überhaupt* dienstig kon aanvoeren om te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt derhalve niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster laat overigens na om enig concreet element aannemelijk te maken dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster beperkt zich voor het overige in wezen tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8, tweede lid, van het EVRM, dat hier niet speelt, daar het *in casu* gaat om een eerste toelating tot verblijf.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE